

SAARLOOSŮV VLČÁK (SAARLOOSWOLFHOND)

ZEMĚ PŮVODU: Nizozemí

DATUM PUBLIKACE ORIGINALNÍHO PLATNÉHO STANDARDU: 22.01.1999

POUŽITÍ: Saarloosův vlčák nebyl šlechtěn se záměrem konkrétního použití. Má vlastnosti, které mu dovolují být věrným a oddaným společníkem a domácím psem.

ZAŘAZENÍ PODLE F.C.I.: Skupina 1 ovčáctí a honáctí psi (kromě švýcarských salašnických psů)
Sekce 1 ovčáci
Bez zkoušky z výkonu.

STRUČNÉ HISTORICKÉ SHRNUÍ: Leendert Saarloos (1884 – 1969) miloval přírodu i psy. Došel však k názoru, že psi se stali příliš polidštěnými, a proto se jakožto milovník plemene německý ovčák rozhodl vrátit tomuto plemeni původní přirozené vlastnosti a zlepšit tím jeho pracovní schopnosti. Křížil tedy psa německého ovčáka jménem Gerard van der Fransenum, což byl pes klasického pruského typu, s Fleuri, vlčicí pocházející ze sibiřské větve evropského typu (1932).

Křížení zpět na otce mu dalo základnu zvířat se čtvrtinou vlčí krve. V průběhu další experimentální fáze s přísnou selekcí bylo vytvořeno nové plemeno – „evropský vlčák“.

Vybraní jedinci tohoto nového plemene dobře sloužili jako průvodci slepců, nejprve tedy byli považováni za vhodné pro tuto práci. Kvůli zvyšování podílu vlčí krve se však užitečné vlastnosti zděděné po předku Gerardovi postupně ztrácely a ukazovalo se, že plemeno nebude vhodné ani jako pracovní pes, ani jako průvodci slepců. Odkaz Leenderta Saarlose, ne pracovní pes, ale pes s vlastnostmi téměř přírodními, byl uznán jako plemeno v roce 1975. Tehdy bylo plemeno pojmenováno Saarloosův vlčák, ke cti svého stvořitele.

Od té doby zastupuje toto plemeno holandská společnost Saarloosova vlčáka (Nederlandse Vereniging van Saarlooswolfhonden), která vytvořila i tento nový standard.

CELKOVÝ VZHLED: Saarloosův vlčák je silně stavěný pes, jehož vnější vzhled – stavba těla, pohyb a srst – připomíná vlka. Jeho tělesná stavba je vyvážená, má poměrně dlouhé končetiny, aniž by vypadaly příliš dlouhé. Rozdílné druhotné pohlavní znaky jsou u psů i fen dobře vyjádřené.

DŮLEŽITÉ POMĚRY: Saarloosův vlčák je delší než je jeho výška. Délky horní čelisti a mozkovny jsou v poměru 1 ku 1.

POVAHA/TEMPERAMENT: živý pes se spoustou energie a hrdou nezávislou povahou. Poslouchá jen z vlastní vůle, není submisivní. Je velmi oddaný a věrný svému pánovi. Vůči cizím lidem je rezervovaný a poněkud nedůvěřivý. Rezervovanost a vlčí sklon utíkat v neznámých situacích jsou pro plemeno typické a měly by být zachovány jako charakteristické vlastnosti. Když se k Saarloosovu vlčákovi přibližuje cizí člověk, měl by mít jisté porozumění a pochopení pro jeho chování, rezervovanost a sklon utíkat, tyto vlastnosti jsou dědičné. Prudký, nežádoucí přístup cizího člověka může vést až k nepřekonatelné touze

utéci. Potlačování této touhy, například omezováním volnosti psa na vodítku, může vést k nervóznímu chování.

HLAVA: hlava má připomínat vlčí a velikost hlavy má být v harmonickém poměru k trupu. Při pohledu ze strany a shora je hlava klínovitá. Linie od tlamy k dobře vyvinutému jařmovému oblouku je velmi charakteristická. Spolu se správným tvarem a uložením oka dodává tato linie žádoucí vlčí vzhled.

MOZKOVNA:

Lebka: lebka je plochá a široká. Neměla by však být příliš široká, protože to ovlivňuje typický klínovitý tvar. Týlní hrbolk a oční jamka nesmí být vystupující. Nadočnicové oblouky se spojují s lebkou v plynulé linii.

Stop: přechod od silné tlamy k lebce musí tvořit slabý stop.

OBLIČEJOVÁ ČÁST:

Nos: nosní houba dobře pigmentovaná. Rovný nosní hřbet.

Pysky: dobře uzavřené, těsně přiléhající.

Horní čelist: nesmí v poměru k lebce vypadat hrubá. Příliš hrubá tlama ruší typický vlčí vzhled.

Dolní čelist: nevýrazná.

Čelisti/Zuby: horní a spodní čelist jsou dobře vyvinuté. Silný a úplný chrup, nůžkový skus. Těsný nůžkový skus je přijatelný.

Oči: nejlépe žluté, mandlového tvaru. Posazené lehce šikmo, nevystupující a nikoliv kulaté, s dobře přiléhajícími očními víčky. Výraz je pozorný, rezervovaný, ale nikoliv bázlivý. Oči jsou pro plemeno velmi typické, protože podtrhují vlčí vzhled. Žádoucí vzhled je dosažen jen světlým okem. Velká pozornost musí být věnována barvě, tvaru a správnému uložení oka v lebce. U starších psů může žlutá barva oka tmavnout, ale původní dispozice k žluté barvě má být udržena. Dispozice k hnědé barvě je méně žádoucí. Oční jamka přechází v lebku v plynulé linii. Příliš vyjádřená oční jamka spolu s vyjádřenými nadočnicovými oblouky a vyznačeným stopem jsou nežádoucí.

Uši: středně velké, masité, trojúhelníkové, se zaoblenou špičkou. Osrstěný vnitřek ucha. Ucho je nasazené v úrovni očí. Uši jsou velmi pohyblivé a vyjadřují emoce a pocity psa. Nežádoucí jsou příliš špičaté uši nebo příliš vysoko nasazené uši. Uši nasazené příliš široce ruší typický vzhled hlavy a jsou proto méně žádoucí.

KRK: suchý, dobře osvalený, plynule přecházející v hřbet. Stejně plynulá je linie hrdla a hrudníku. Krk může být ozdoben krásným límcem srsti, zvláště v zimním období. Kůže hrdla není volná. V uvolněném klusu je hlava a krk Saarloosova vlčáka typicky v téměř horizontální linii.

TRUP: délka trupu Saarloosova vlčáka je větší než jeho výška.

Hřbet: rovný a silný.

Hrudní koš: normálně klenutý.

Hrudník: plynulá linie hrudního koše dosahuje nejvýše k loktům. Hrudník a vzdálenost mezi končetinami jsou při pohledu zřepředu středně široké. Příliš mohutný hrudník je nežádoucí, protože narušuje celkový obrys psa, který je pro tohoto klusáka typický. Obrys je spíše štíhlý a velmi vlčí.

Spodní linie a břicho: napjaté, s mírným vtažením břicha.

OCAS: široký a bohatě osrstěný v kořeni a dosahující nejméně k hleznu. Zdá se poněkud nízko nasazený, což je často ještě zdůrazněno malým prohnutím v kořeni. Ocas je nesen lehce prohnutý do šavlovitého tvaru nebo téměř rovný. V afektu nebo v klusu může být nesen poněkud výše.

KONČETINY:

HRUDNÍ KONČETINY: končetiny jsou rovné a dobře osvalené. Kostí jsou v průřezu oválné a ne příliš hrubé. Končetiny jsou v poměru k trupu poměrně gracilní.

Ramenní lopatka: dostatečně široká a dlouhá. Normální zaúhlení asi 30° k vertikále, nikoliv přehnané.

Nadloktí: stejné délky jako ramenní lopatka, zaúhlení mezi ramenní lopatkou a nadloktím je přiměřené, nikoliv přehnané.

Lokty: těsně přiléhající k hrudi, ale ne přitlačené příliš těsně. Díky zaoblení hrudního koše a správné pozici ramenní lopatky a nadloktí je vzdálenost mezi hrudními kočetinami přiměřeně široká.

Přední tlapy: zaječí tlapy, dobře osvalené a klenuté, se silně vyvinutými polštářky.

Toto, spolu se silnými zápěstními klouby a mírně skloněnými nadprsty, umožňuje dobrý pružný pohyb. V postoji je povoleno lehké vytočení tlapek.

PÁNEVNÍ KONČETINY: normální poloha pánve. Díky nízkému nasazení ocasu, které je často zdůrazněno lehkým prohnutím, se pánev zdá být uložena šikměji. Úhlení pánevních končetin je v rovnováze se zaúhlením hrudních končetin. Lehký pohyb, typický pro plemeno, je velmi závislý na správném úhlení kolene a hlezna. I velmi malé odchylky tento typický pohyb ruší. V postoji jsou povolena lehce sblhávající hlezna (kravský postoj).

Stehno: normální délky a šířky, silně osvalené.

Koleno: s nepřehnaným zaúhlením.

Hlezenní kloub: zaúhlení nesmí být přehnané. Kostí a svaly dovolují optimální napětí hlezenních kloubů.

Hlezno: dostatečně dlouhé (ne krátké), přiměřeně strmé.

Zadní tlapy: dobře vyvinuté, dobře klenuté.

POHYB: Saarloosův vlčák je typický neúnavný klusák, který svým vlastním tempem snadno uběhne dlouhé vzdálenosti. Svým přirozeným pohybem se jen sotva unaví, čímž připomíná vlka. Saarloosův vlčák se velmi liší od jiných plemen lehkonožným pohybem. Správný pohyb velmi závisí na detailech stavby těla, zvláště na správném úhlení končetin. Ve volném, nesvázaném klusu nese Saarloosův vlčák hlavu a krk v téměř horizontální linii - v této poloze je uložena očí a klínovitý tvar hlavy obzvláště typické. V klusu, charakteristickém pohybu plemene, nevykazuje pes ani velký předkrok ani přílišný posun, které by rušily lehkost pohybu, šetřícího energii.

OSRSTĚNÍ:

SRST: letní srst se velmi liší od zimní srsti.

V zimě převládá podsada, která spolu s pesíky krycí srsti tvoří bohatou srsti, pokrývající celé tělo a vytvářející výrazný límec kolem krku. V letní srsti převládá krycí srst. Teplotní změny na podzim a v zimě mají velký vliv na podsadu, ale alespoň dispozice k podsadě musí být vždy zřejmá. Břicho, vnitřní strana stehna a šourek musí být pokryty srstí.

BARVA: barvy srsti jsou:

- od světle po tmavě vlkošedou.
- od světle po tmavě zvěřinově hnědou, tzv. „bos“ hnědá (lesní hněd’).
- od světle krémově bílé po bílou.
- pigmentace nosní houby, očních víček, pysků a drápků má být u vlkošedých a bílých jedinců černá. U „bos“ hnědé nebo krémově bílé játrová. Srst je světlejší na spodní části těla, vnitřní straně končetin a praporcích na stehnech.
- Vlkošedí a „bos“ hnědí jedinci mají tmavší barvu na vnější straně končetin. Mají mít také výraznou masku.

VÝŠKA:

Výška v kohoutku: psi od 65 do 75 cm, feny od 60 do 70 cm.

Malé odchylky směrem nahoru jsou přijatelné.

VADY: jakákoliv odchylka od výše uvedených znaků má být považována za vadu a vážnost, s níž je vada posuzována, má být v přímém poměru k jejímu stupni.

HLAVA

- příliš kulaté, vystupující oči.
- příliš výrazné oční jamky, takže nadočnicové oblouky nepřecházejí plynule v mozkovnu. To se často spojuje s výrazným stopem a příliš kulatýma očima.
- příliš vysoko nasazené uši nebo špičaté uši.
- uši směřující příliš výrazně do stran.

TRUP

- příliš hluboký, příliš krátký.

OCAS

- zatočený ocas. Ocas nesený nad hřbetem.

KONČETINY

- příliš hrubá kostra.

SRST

- méně žádoucí jsou nedostatečně výrazné barvy.
- tmavé sedlo vytvořené kvůli špatnému rozložení tmavých pesíků.

VYLUČUJÍCÍ VADY:

- agresivita nebo přílišná bázlivost.
- barva srsti jiná než uvedená ve standardu.
- jakékoliv znaky agresivity.

Jedinci, vykazující fyzické nebo povahové abnormality, musí být diskvalifikováni.

Pozn.: Psi (samci) musí mít dvě zjevně normálně vyvinutá varlata, plně sestouplá v šourku.